
Cultural Studies och populärkulturens politik

AV BRITTA LUNDGREN

hur blev det med ormarna? Har de kommit in än? Denna fråga ställde jag mig inför en genomgång av de senaste årgångarna av tidskriften *Cultural Studies*¹, vilken i mångt och mycket reflekterar det interdisciplinära kunskapsområde som går under namnet Cultural Studies, eller sin förkortning CS, som det nu allt oftare skrivs. Ormspörsmålet framförs i Orvar Löfgrens artikel "En akademisk trettioårskris? Om rutiniseringen av Cultural Studies" i ett tidigare nummer av *Kulturella Perspektiv*. Löfgren tilltalas av Cultural Studies' tvärvetenskapliga vitalitet men irriteras av den brist på eller snäva materialbas som kännetecknar de flesta av studierna inom CS. I mångfalden av texter, bilder, filmer och andra typer av medierade representationer efterlyser Löfgren det verkliga vardagslivet i "everyday life". Likt de otåliga åskådarna i Hasse Alfredssons historia om ormtjusaren, han som intensivt och levande berättar om vad han skulle göra med ormarna ifall de vore där, får Löfgren lust att ropa "Fram med ormarna!" (Löfgren 1994:45).

Det "verkliga" vardagslivets inträde trodde jag mig skönja i Kathleen McHughes artikel "One cleans, the other doesn't" i det senaste numret av *Cultural Studies* (1:1997,

s. 17 ff). Städningens praktik har inte varit något omhuldat område i brittiska eller amerikanska Cultural Studies, inte heller arbete som verksamhet överhuvudtaget. Nu handlar inte heller McHughes artikel om städning i sig, utan om hur denna aktivitet som symbolisk procedur påverkar och påverkas av moderna identitetskonstruktioner. Städarefarenheten och de städande är inte närvarande som de skulle framträda i deltagarobservation, intervjuer eller nedtecknade levnadsminnen, vilket vore ett typiskt etnologiskt sätt att skapa kunskap om städning. I stället representeras hemarbetande och hembiträden på andra sätt — alternativ feministisk film, psykoanalytisk teori samt reklam och populärkultur.

Förhoppningen om "ormarnas entré" kom alltså på skam även i städartikeln. Dock bär detta bidrag samma kvaliteter som i stort utmärker hela CS-genren — ett okonventionellt närmande mellan artskilda materialkategorier, teoretiska gränsöverskridanden och ett mer eller mindre tydligt uttryckt politiskt och emancipatoriskt patos. Vid första anblicken är det svårt att tänka sig vad som inte skulle kunna platsa inom Cultural Studies, vid en närmare eftertanke ter sig fältet snävt trots den retoriska hyllningen till tvärvetenskap och till teoretisk och tematisk

mångfald. I den redaktionella ingressen i det första numret för 1997 kan man också ana en ökad trygghet och möjligen forskansning i beskrivningen av vad CS innebär. I en jämförelse med en liknande ingress för fem år sedan (1, 1993) visar sig denna tillväxande självmedvetenhet på två sätt. Dels är man mindre ivrig när det gäller att poängtera hur viktigt det är att inte institutionalisera CS, dels är man klarare i markerandet av konkreta forskningsfält.

Hur och om Cultural Studies skall definieras har sedan 1960-talet varit en återkommande fråga i den interna debatten. I de tidigare volymerna har framhållits hur man känt sig klämd mellan viljan att definiera sig själv och därmed löpa risken att disciplineras eller institutionaliseras, alltså en rädsla att slukas av sin egen definition. Detta har inte förhindrat att flera *grand narratives* har frodats och reproducerats. Den dominerande är Birmingham-berättelsen, alltså hur Cultural Studies under 1960-talet startade vid Center för Contemporary Cultural Studies i Birmingham, med sådana kanoniserade portalgestalter som Richard Hoggart, Raymond Williams och E. P. Thompson — tätt följda av Richard Johnson, Paul Willis och Angela McRobbie — den sistnämnda för övrigt en kritiker av det könsblinda teoretiserandet inom CS² (se Ehn 1994:2ff). Vid sidan av denna har andra narrationer, med amerikanska och australiensiska förtecken, utmejslats och vid konferensen "CrossRoads in Cultural Studies" i Tammerfors 1996 presenterade Handel K. Wright i föredraget "Dare We De-Centre Birmingham?" ett afrikanskt ursprung för Cultural Studies. Han förordade en konstant dekonstruktion av CS-historien för att undkomma anglocentrism och främja en mera transnationell praxis för kulturstudier.

Trots att man på inga villkors vis vill framstå som normativ och att man förutsätter att de kunskapsformationer (*formations*) som

växer fram blott är temporära, och så ska vara, är tidskriften 1997 tydligare i att utkristallisera möjliga och viktiga fält för forskning.

Förutom de allmänna formuleringar från tidiga 1990-talet som man fortfarande bekänner sig till, alltså att ha en öppen, analytisk, kritisk och politisk diskussion och att försöka förstå kulturella praktiker och dessas relation till vardagsliv, ekonomi, stat och historia specificerar man nu, visserligen stora, områden som nationalism, globalism, genus, queer theory, postkolonialism och "politics of popular culture".

Även om tidskriften — och måhända fältet Cultural Studies — på detta sätt förändrats och säkrat sina positioner och framträder mera självmedvetet, finns det många drag som är genomgående oavsett vilken årgång som granskas. Tydligast är "ormarnas frånvaro", en viss teoretisk vidlyftighet och en förkärlek att hänvisa till och citera de etablerade (fortfarande i huvudsak manliga) domnanta figurerna.

Kanske är de två tjocka volymerna *Feminist Cultural Studies* (1995), utgivna av Terry Lowell, ett uttryck för och en protest mot detta. I Lowells inledning upprepas Richard Johnsons gamla fråga "What is Cultural Studies Anyway?" och hon vill med utgivningens diskutera ett alternativt bidrag till berättelsen om CS. Hon påpekar den kontinuerliga reproduktionen av "founding texts" och "founding fathers", men poängterar att det viktiga med Feminist Cultural Studies inte är att utgöra en ny historieskrivning utan att diskutera hur CS är en närande jordmån för feminism (Lowell 1995:xiv).

I det följande skall jag diskutera en del av de kategorier och begrepp som är ymnigt förekommande i tidskriften *Cultural Studies*. Några av dessa har också direkt samband med Lawrence Grossbergs artikel "Populärkultur under omprövning" i detta nummer av *Kulturella Perspektiv*.

Även om tidskriften Cultural Studies — och måhända fältet Cultural Studies — förändrats och säkrat sina positioner och framträder mera självmedvetet, finns det många drag som är genomgående oavsett vilken årgång som granskas. Tydligast är "ormarnas frånvaro", en viss teoretisk vidlyftighet och en förkärlek att hänvisa till och citera de etablerade (fortfarande i huvudsak manliga) dominanta figurerna. Illustration ur Brehm, Djurens liv, del 10, 1927.

Populärkulturens kontextualisering

Lawrence Grossbergs artikel behandlar mer eller mindre ingående flera teman som igenkänns från de interna debatterna och resonemangen i tidskriften. Sagde Grossberg, professor vid Department of Communication Studies i Chapel Hill, North Carolina, är ju också, tillsammans med Della Pollock, huvudredaktör. Begreppet "populärkultur" — i sin dubbla betydelse av att representera såväl "det populära" som "det folkliga" — är ett återkommande tvisteämne. I en artikel från 1993, "My space or yours?", diskuterar Tony Schirato populärkulturen med hjälp av Michel de Certeaus fråga: "Existerar populärkulturen utanför de skeenden som undertrycker den?" Ett svar på denna fråga kräver att populärkulturen kontextualiseras, vilket i sin tur ställer upp tre nya frågetecken: vem/vilka konstituerar den? Från vilken position talar dessa? I vilket syfte? Enligt de Certeau konstrueras populärkulturen från positioner inom "finkulturen", alltså av dem som från populärkulturens synvinkel utgör "de andra" (de Certeau 1986). På detta sätt skulle populärkulturen vara subversiv till sin karaktär, eftersom den utmärks av en heterogenitet vilken berättar och "gör" vad den dominerande hegemoniska eliten söker utradera (Schirato 1993:283).

I många studier sätts på liknande sätt förhållandet mellan populärkulturen och "finkulturen" i förgrunden och Grossberg kritiserar tendensen att fokusera på och formera en politisk kamp just kring denna skiljelinje, i stället för att "avvisa den praxis genom vilken skiljelinjen konstitueras" (se s. 3 i detta nummer). I Grossbergs resonemang avvisas antaganden om att populärkulturen är subversiv, eller att den kommer från ett visst håll och riktas till ett annat. "Den måste snarare uppfattas som en sfär i vilken människor kämpar om verkligheten och sin plats i den, i vilken människor ständigt arbetar med och

inom redan existerande maktförhållanden för att ge mening åt och förbättra sina liv." (s. 3 i detta nr). För att kunna analysera detta vill han använda en mera dynamisk modell av de folkliga praktikernas cirkulation, något som han åstadkommit i sin behandling av *rockformationen* i boken *We gotta get out of this place* (1992). Grossberg menar att det viktiga inte är om man försvarar eller inte försvarar populärkulturen utan att beskriva hur vardagslivet artikuleras av och genom populärkultur och hur människor på sinsemellan motsägelsefulla sätt vinner eller förlorar i makt. Populärkulturen får också i Grossbergs användning betydelsen av att vara de kulturella praktiker och formationer, vars primära verkningar är *affektiva* — i form av energiflöden, känsloladdningar och känsloskopande (s. 11 i detta nr).

Den kontextualisering som de Certeau talar om äger inte samma innebörd som när Grossberg lägger ut texten om vad kontextualisering³ eller t.o.m. "en radikalt kontextualistisk modell" (s. 10 i detta nr) innebär. Hans analogi om pusselbitar eller (bättre) legobitar som skulle kunna passa till vad som helst anger det för honom centrala i hur man använder begreppet kontext och kontextualisering och som också formas till en bruksanvisning för kulturstudier. Att beskriva kontexten skall då inte vara liktydigt med att tillhandahålla en "bakgrund" eller en utblick för att förstå "det lokala", den skall inte fungera som eftertanke, inte heller som begreppsvidgande fotnoter utan kontexten utgör slutet snarare än början på en teoretisk och kritisk ansträngning definierad utifrån ett särskilt syfte eller kunskapsmål. Att söka kontext kräver tvärvetenskaplighet och skall inte förväxlas med relativism, eftersom kulturstudier använder kontexten utifrån dess mått av teoretisk användbarhet i *politiska termer*. Inte heller är syftet att sudda ut komplexiteter eller spänningar, utan i stället att leva med dem, att inte

kategorisera politisk kamp utifrån enderarent motstånd eller rent förtryck, utan i spänningen mellan begränsningar och möjligheter. Det är också denna spänning som är inbäddad i Cultural Studies' användning av begreppet "det populära", enligt Grossberg (1992:21 f).

Artikulation — legobitar och lastbilar

I Grossbergs artikel framgår också hans kritik mot kultur som kommunikation eller mot att populärkultur analyseras med hjälp av modeller hämtade från fältet masskommunikation. Att populärkulturen "nått massorna" gör den inte ansvarig för att dess produktion och distribution sker som för vilka industriella varor som helst. Emellertid innebär det faktum att en stor majoritet blir konsument av populärkultur ett förändrat sätt att organisera denna konsumtion på. Det medför också nya sätt att använda massmedia för att placera populärkulturen i det dagliga sociala livet, men även om populärkultur och massmedia sinsemellan har täta och komplexa relationer utgör de inte samma typ av studieobjekt (Grossberg 1992:38). En bättre förståelse av populärkulturen som en "dynamisk cirkulation" erhålls om man använder ett materialistiskt fundament (i någon mening utgörande "the real" eller "verkligheten" i Grossbergs argumentation) i CS. Detta "real" går inte att analysera via modeller som bygger på en direkt korrespondens mellan språket och verkligheten, utan Grossberg ansluter sig till att liksom Foucault se "the real" som *händelser* och *effekter*, både som praktiker och som resultat av praktiker (1992:47ff). Relationen mellan en specifik kulturell praktik och dess effekter är komplex och interaktiv och innebär att det inte går att på förhand essentialisera fenomen, händelser eller processer utifrån några inneboende och förutsägbara

kvaliteter, men temporärt skapas betydelsebemängda "verkligheter". Begreppet *artikulation* används som ett sätt att förstå hur relationen mellan praktik och effekt smids, men också hur praktiker kan ha oförutsedda verkningar (1992:52 ff). En enkel förklaring av hur ordet artikulation används i CS är att två eller flera företeelser sammanlänkas, vilka inte på förhand har en förutbestämd eller nödvändig relation till varandra. Även om det exempelvis inte finns någon anledning till varför en särskild hårfärg skulle höra ihop med en speciell intelligensnivå, har artikulationen "en dum blondin" varit kraftfull i många årtionden (Grossberg 1992:397) "Artikulation är att producera identitet på basen av skillnad, att skapa enhet av fragment, av strukturer längs praktiker. Artikulation förenar den här strukturen med den där effekten, den här texten med den där meningen, den här meningen med den där verkligheten, den här erfarenheten med den där sortens politik. Och dessa förenande länkar är i sig förenade i större strukturer, etc." (Grossberg 1992:54, *min övers.*). Artikulation kan ske på många olika nivåer, mer eller mindre verkningsfulla, och kan användas både för att konstruera historia och samtidigt kritiskt rekonstruera och förändra den. Själva artikulationens praktik öppnar för alternativa förståelser av den kontext som de analyserade bruken infogas i. Den inbegriper levande och döda människors sinnen, längtan, smaker, erfarenheter, deras status som offer, heroer eller som enbart obetydliga. Den till synes självklara början är ett långtifrån självklart slut på en annan historia (Grossberg 1992:54 f).

Artikulation är alltså såväl en metod som en teori för contextualisering. Den uppmanar till en analys *inifrån* kontexten, den kontext som (antagligen förändrad) också erbjuder en temporär slutstation och produkt av både vetenskaplig analys och politik (Grossberg 1992:55 f). Analogin med lego-

bitarna (s. 10 i detta nr), möjliga att foga samman i många olika kombinationer, är bara en av flera metaforer för att förklara vad artikulation är. I en intervju som Lawrence Grossberg utförde med Stuart Hall ger denne en annan beskrivning av artikulation, förutom den allmänspråkliga — att uttrycka, att tala tydligt. Hall talar om en "articulated lorry", en lastbil med sina släp, där framdelen och bakdelarna kan, men inte nödvändigtvis måste, vara förenade. Den speciella hopsättningen av dessa kan också brytas. Villkoren för att de förenas eller att de inte gör det, eller varför de separeras, är specifika och måste reflekteras över och funktioner och användningssätt analyseras. Det är heller inte betydelselöst att själva framdelen "drar" och utgör "den artikulerande principen" — därmed inte sagt att inte framdelen kan bytas ut. Användningen av begreppet artikulation sanktionerar således inte att materialitet och ekonomi självklart behandlas som styrande faktorer, men å andra sidan inte heller att meningstilldelning eller tolkningsramar skulle vara det. Sådana reduktioner gör historien lätt att berätta och skapar alltför enkelt någon att skylla på och någon att ömka (Grossberg 1992:55).

Även den kanadensiska kultursociologen Elspeth Probyn diskuterar i sin bok *Sexing the Self* (1993) begreppet artikulation, i viss samstämmighet med Grossberg och Stuart Hall, men tillför några ytterligare dimensioner. Hennes användning av artikulation rör primärt hur man framsäger sig som ett "jag" genom att sammanlänka (ontologisk) *erfarenhet* med dess epistemologiska nivå. Hon argumenterar för en "självbiografisk vändning" för CS, i vilken den levda och *själv*-upplevda erfarenheten inte används som ett "mantra", något som kräver tilltro genom att hänvisa till sig själv som garant för en odiskutabel autenticitet. Här riktar hon också kritik mot de forskare som använder

reflexivitet på detta sätt (Probyn 1993:69 ff). I pläderandet för en teoretiserad autobiografisk position vänder hon sig också emot att enbart använda bekönade erfarenheter som entiteter människor på något sätt "har" eller "äger". Hellre bör man koncentrera sig på vad dessa erfarenheter har för effekter, i framsägandet och positioneringen av vad som är "jag" och "mig själv" och hur detta kan sammanlänkas med och få relevans för hur man förstår andra människor (1993:4). I sin granskning av Probyns bok hävdar också Nick Couldry att Cultural Studies på detta sätt skulle kunna vara en "kollektiv praktik som förändrar möjligheterna att tala som ett 'jag'" (Couldry 1996:321).

De intellektuellas ansvar

"Teori" och "teoretisera" är omhuldade ord inom CS. Ibland används det besvärjande som om blotta utsägandet av att det är nödvändigt att teoretisera också automatiskt implicerar på vilket sätt detta kan göras. I arbeten producerade inom Cultural Studies återfinns ett stort mått av vad Edvard Said (Said 1991, Lowell 1995:xiv) kallat "traveling theory", dvs. teorier som uppkommer inom ett fält, men som i likhet med viner, kan transporteras för vidare konsumtion utan att förlora i kvalitet. Traveling theory löser upp, men skapar också nya disciplingränser. Samtidigt har många, t.ex. Ien Ang och Meaghan Morris, uttryckt tvivel om att "traveling theory" verkligen utgör något konstruktivt och på rätt sätt möter det ansvar man menar sig ha som intellektuell. Metaforerna för tvärvetenskaplighet, t.ex. "cross-roads", och "intellectual borderlands" skapar sin egen uniformitet och verkningsfulla maktstrukturer, t.ex. finns risk för enkelriktade passager vid korsvägar i stället för en livlig trafik åt alla håll.

När Grossberg skriver att det behövs "a

detour through theory" — en avstickare genom teorin — (s. 9 i detta nr) hänvisar han till den praktiska betydelsen av relevant teori, t.ex. utifrån resonemanget om kon-
textualisering, men också underförstått att teoretiserande, och då även om teories misslyckanden, är ett ansvar för politiskt intellektuella. Hans tes om rockformati-
ons död (vilket alltså ej skall likställas med att rockmusiken är död eller att rockkonser-
ter har upphört att existera) skapar för honom frågor kring hur folklig politik kan
se ut. Dessa frågor representerar "utmaning-
ar för den intellektuelle, och vi har misslyc-
kats om vi inte förmår finna sätt att ta upp
dem utanför de gränser som utstakas av vår
egen teoretiska och politiska ståndpunkt,
om vi som intellektuella inte kan tala genom
det folkliga för att förbinda vardagslivet med
de mycket reella lidandena till följd av eko-
nomiska och politiska orättvisor och strider
mot dessa" (s. 18 i detta nr).

Denna typ av patos som kan härledas ur
uppfattningen om de intellektuellas ansvar
är också vanligt återkommande i många
artiklar i *Cultural Studies*. Det kan t.ex. röra
de intellektuellas roll i frågor om identitet,
identitetspolitik och kritiken av denna, de
olika uppfattningarna om huruvida post-
modernismen har en politisk potential eller
om den enbart är "lekfull" och ofarliggö-
rande eller de politiska implikationerna för
feminism och postkolonialism.

"Är de intellektuella en mycket stor eller
en utomordentligt liten och ytterst isolerad
grupp människor?" frågar sig Edvard Said i
boken *Den intellektuelles ansvar* (1995). Som
svar anför han två motsägende beskrivning-
ar, av Antonio Gramsci och Julien Benda. I
sin fängelsedagbok under Mussolinitiden
skrev Gramsci att alla människor är intellek-
tuella, men alla människor har inte en intel-
lektuell roll i samhället (Said 1995:21; se även
Brantlinger 1990:96). De som står för denna
roll i samhället indelas i grupperna traditio-

nella (t.ex. vetenskapsmän, lärare, präster,
administratörer) respektive organiska intel-
lektuella — aktiva tänkare och organisatörer
inom sin respektive klasstillhörighet (tek-
niker, specialister, agitatorer, PR-experten,
reklamänniskor etc.).

I Julien Bendas definition är intellektuella
"en liten grupp av överbegåvade och mora-
liskt välförsedda filosofkungar som utgör
människlighetens samvete" (Said 1995:22).
Dessa verkliga intellektuella är exklusiva
som ett heligt prästerskap, men inte totalt
världsfrånvända utan "symboliska personlig-
heter" som befinner sig i en "nästan perma-
nent motsättning mot status quo" (Said
1995:24). I en våghalsig jämförelse skulle
man kunna tänka sig att CS-intellektuella
kunde vara av såväl Gramscis som Bendas
sort, även om de antagligen skulle föredra
att räknas till någon av Gramscis mera sam-
hällsarbetande kategorier. Att alla männi-
skor skulle kunna vara intellektuella tilltalar
CS:s politiska samvete; i de specificerade
Gramscigrupperna kan de inräkna sig, som
utövare men även som kritiska granskare av
maktpositioner, vilka olika typer av intel-
lektuella besitter. Bendas sällsynta präster-
skap är kanske inte helt aptitligt för CS p.g.a.
den konservatism som ligger i att dessa också
står för eviga sanningar och värden, där-
emot kanske man tilltalas av bilden av "den
intellektuelle som en som står utanför, en
som har förmågan att säga sanningen till
makten, en vresig, vältalig, fantastiskt mo-
dig och argsint individ för vilken ingen
världslig makt är för stor och imponerande
att kritiseras och precis ställas till svars" (Said
1995:25).

En mindre pretentiös förståelse formu-
lerar litteraturvetaren Toril Moi i sin bok
*Simone de Beauvoir. The making of an intellec-
tual woman* (1994) En intellektuell kvinna är
en kvinna som vet vad det betyder att njuta
av att tänka och som ser seriöst på sig själv
som tänkare, särskilt i ett utbildningssam-

manhang. Och det är också detta *sammanhang* som Moi så tydligt fokuserar för att analysera hur en intellektuell kvinna "görs" (1994:3, se även Lundgren 1996).

Said är medveten om att de han åberopar, t.ex. Gramsci, Benda och Sartre ej inkluderar kvinnor i sina definitioner och ger själv ett par exempel — Virginia Woolf och Simone de Beauvoir. Ur Woolfs arbeten tar han fasta på hur hon i essän *A Room of One's Own* (1945) beskriver den samlade historia av makt och värden, som underordnat det kvinnliga till andrahandsvärden och till räjongen av det glömda. Att "dessa värden redan är fastställda när en kvinna fattar pennan" beskriver enligt Said det förhållande som gäller när den intellektuelle arbetar och ställs inför valet att alliera sig med segrarna eller med de mindre lyckosamma, men varnar också för ett val av solidaritet framför kritik (Said 1994:45 ff).

Cultural Studies

— intellektuell praktik för invigda?

I läsandet av tidskriften *Cultural Studies* kan jag på många sätt erfara den njutning som Toril Moi talar om. Det är i de flesta fall roligt och stimulerande att läsa, tänka och släppa loss den spårhund inom mig som gärna vill jaga vidare bland begreppen, spåra upp innebörder som tidigare varit okända för mig och att kartlägga den terräng som begreppen och termerna så till synes självklart frodas i. Men jag är också medveten om att många artiklar kan fungera exkluderande och avvisande just genom sina införståddheter och outtalade fundament. Därför blir jag betänksam om huruvida skribenterna uppfyller en annan av Suids ståndpunkter i definitionen av de intellektuella — att vara individer "som utrustats med förmåga att framställa, förkroppsliga och artikulera ett budskap, en synpunkt, ett förhåll-

ningssätt, en filosofi eller en åsikt både för och inför allmänheten" (Said 1995:27). I en tankeväckande artikel har den amerikanska filosofen Jane Roland Martin diskuterat vad hon kallar "esoteric language" och de olika sätten att tala "academese" (Martin 1996). Men vad innebär det att ett språk fungerar esoteriskt, dvs. hemligt, privat, exkluderande? Är det förekomsten av svåra ord och begrepp, vilka i ett specifikt akademiskt sammanhang används för att de är ekonomiska och omedelbart skapar bryggor till dem som vet vad begreppen står för? Om "svåra ord" är kriteriet för ett esoteriskt språk, är nog många artiklar i *Cultural Studies* i farozonen. Nu är jag inte så oroad för svåra ord och begrepp i sig, använda av t.ex. utrymmesskäl eller för den vetenskapliga diskussionens skull, så länge inte tillfartsvägarna för att förstå dem är stängda. Om skribenterna underlåter att ange referenser eller vägar att nå fram till en vidgad förståelse, eller om de med hjälp av "hemliga handskakningar" bygger samförstånd, blir innehållet betydligt svårare att lista ut, även för en trägen spårhund. Och lite av spårhundsegenskaper är nog utan tvivel en nödvändig tillgång för att ha glädje av *Cultural Studies*. Sedan får var och en bedöma om alla spår är värda besväret.

Noter

- ¹ Tidskriften *Cultural Studies* började utkomma 1987, med fyra nummer per år.
- ² Lawrence Grossberg anför också hur historieskrivningen kring *Cultural Studies* kan negligera exempel som går emot den redan förhärskande versionen. T.ex. handlade det första kollektiva projektet vid Center for Contemporary Cultural Studies (i slutet av 1960-talet) om tidningar för kvinnor. Se Grossberg 1992:404 (not 27).
- ³ *Cultural Studies*' debatt om kontextualisering är ju dessutom endast en av många som förs inom olika discipliner rörande hur begrepp som kontext och kontextualisering skall användas.

Litteratur

- Brantlinger, Patrick, 1990. *Crusoe's Footprints. Cultural Studies in Britain and America*. New York and London: Routledge.
- de Certeau, Michel, 1986. "The beauty of the dead." I: *Heterologies*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Couldry, Nick, 1986. Speaking about others and speaking personally: reflections after Elspeth Probyn's *Sexing the Self*. *Cultural Studies*, 2:1996.
- Ehn, Billy, 1994. "Cultural Studies och etnologin." I: *Kulturella Perspektiv*, 3:1994.
- Grossberg, Lawrence, 1992. *We Gotta Get out of This Place. Popular Conservatism and Postmodern Culture*. New York and London: Routledge.
- Hall, Stuart, 1986. On Postmodernism and Articulation. An interview with Stuart Hall. Edited by Lawrence Grossberg. *The Journal of Communication Inquiry*, 2:1986.
- Lowell, Terry, ed., 1995. *Feminist Cultural Studies. Volume I—II*. Cambridge: University Press.
- Lundgren, Britta, 1996. "Kön och genealogi i etnologisk ämneshistoria." I: Lundgren, Britta; Lövkrona, Inger och Martinsson, Lena, *Åtskilja och förena. Etnologisk forskning om betydelser av kön*. Stockholm: Carlsson Bokförlag.
- Löfgren, Orvar, 1994. "En akademisk trettioårskris? Om rutiniseringen av Cultural Studies." I: *Kulturella Perspektiv*, 3:1994.
- Martin, Jane Roland, 1996. "Aerial Distance, Esotericism, and Other Closely Related Traps." I: *Signs. Journal of Women in Culture and Society*, 21, 3.
- McHugh, Kathleen, 1997. "One cleans, the other doesn't." I: *Cultural Studies*, 1:1997.
- Moi, Toril, 1994. *Simone de Beauvoir. The Making of an Intellectual Woman*. Cambridge: Blackwell.
- Probyn, Elspeth, 1993. *Sexing the Self. Gendered Positions in Cultural Studies*. London: Routledge.
- Said, Edward, 1991. *The World, the Text and the Critic*. London: Vintage.
- Said, Edward, 1994. *Den intellektuelles ansvar*. Stockholm: Bonnier Alba Essä.
- Schirato, Tony, 1993. "My space or yours? De Certeau, Frow and the meanings of popular culture." I: *Cultural Studies*, 2:1993.
- Woolf, Virginia, 1945. *A Room of One's Own*. Penguin books Harmondsworth.

Summary

Cultural Studies and the Politics of Popular Culture

The article deals with a few of the topics and concepts that over the last five years have been debated in the Cultural Studies journal. These are, for example, popular culture and its contextualization, the use of the term articulation and the question of the responsibility of intellectuals. In the discussion on these, the author draws comparisons to Lawrence Grossberg's article in this issue of *Kulturella Perspektiv*. Lundgren also discusses the ways of writing "academese" and whether Cultural Studies represents an intellectual practice for the initiated alone.

Övers. Suzanne Mason